

onderschrijft ze een van de basisprincipes van het post-dramatische theater dat zich niet langer inlaat met het opvoeren van een dramatische tekst. ‘*The fundamental logic of environmental theater is not the logic of the story but the logic of story-telling.*’³ Avdal probeert in zijn voorstelling het verkalkte draaiboek van een conventioneel theaterbezoek te herschrijven en haar rigide verhaalstructuur een nieuwe, zinderende wending te geven.

Under what circumstances do we think things are real?⁴

Het kader, het perspectief, het doek. Avdal gebruikt ze voor de reconstructie van een archetypische theaterzaal. Hij demonstreert welke middelen de architectuur ter beschikking stelt om een geloofwaardige representatie van de werkelijkheid te realiseren; hoe ze het standpunt, de kijkrichting en de horizon van de blik van de toeschouwers vastlegt; hoe ze een realiteit *construeert* waarbij ruimte en tijd moeten samenvallen in een logisch geordend geheel. In *Time will show* zet Mette Edvardsen deze componenten op bevremdende wijze in om haar eigen podium ineen te timmeren. Als ze haar choreografie ontdubbelt in een live performance en een vooraf opgenomen videobeeld dat simultaan met haar performance op een klein televisietoestel afgespeeld wordt, is haar streefdoel veeleer het *deconstrueren* van een dergelijke realiteitsillusie.

ALS METTE EDVARSDEN HAAR CHOREOGRAFIE ONTDUBBELT IN EEN LIVE PERFORMANCE EN EEN VOORAF OPGENOMEN VIDEO-BEELD DAT SIMULTAAN MET HAAR PERFORMANCE OP EEN KLEIN TELEVISIETOESTEL AFGESPEELD WORDT, IS HAAR STREEFDOEL VEELEER HET DECONSTRUEREN VAN EEN DERGELIJKE REALITEITSILLUSIE.

De bleke wand van de repetitiezaal in het Stuk in Leuven wordt geritmeerd door grote nissen met zware donkere luiken die de zaal volledig kunnen verduisteren. Edvardsen gebruikt de setting als σκηνη en zet er haar eigen lichaam tegenover. Ze past de zaal af, meet een nis met haar lichaam, opent een luik en werpt een blik door het raam. Ze doet kleine, alledaagse dingen, en op regelmatige basis gaat ze even achter een luik staan om dan een nieuwe paragraaf van haar ruimteverhaal te beginnen. De zaal heeft zeker acht nissen maar het televisiebeeld toont er slechts twee en niet de nis waar ze zich van tijd ophoudt. Dan is op het scherm gewoon de lege ruimte te zien: er gebeurt niets. Al

die tijd lijkt het alsof de opname op het beeld links van haar identiek is aan wat ze doet, tot Edvardsens echte bewegingen in de zaal op het televisiebeeld plots gespiegeld worden en de twee choreografieën even later weer simultaan verlopen.

Ze stelt haar publiek voor een dilemma. Welk verhaal moet het geloven, welk beeld is het meest authentiek? Vragen rijzen, ook als ze een plas water op de theatervloer opdweilt. In de opname gooit ze een emmer over de vloer uit. Hoe heeft ze de video gemanipuleerd? Heeft ze verschillende stukken aaneen gemonteerd? En hoe houdt ze zo precies gelijke tred met de beelden? De vragen zijn het gevolg van een kijkhouding die ons al eeuwen eigen is. We hebben de gewoonte te zoeken hoe en waar de beelden die op ons afgestuurd worden, gemanipuleerd worden. Het kader dat de hele toneelmachinerie in het baroktheater moest verbergen, heeft ons altijd gefascineerd, heeft altijd vragen opgeroepen: hoe zit het écht ineen?

De scenische opstelling van *Time will show* creëert bewust veel witruimte tussen de onsamenhangende regels zodat de hiaten in het verhaal naar eigen believen ingevuld kunnen worden. Wat echt is en wat niet, laat Edvardsen bewust in het midden. Zo construeert elk zijn eigen verhaal. Het is een spel met illusie waarin die niet per se hoog gehouden hoeft te worden, maar evenmin ten stelligste uitgedreven wordt. Illusie en realiteit staan niet langer diametraal tegenover elkaar. Soms hoeft de illusie niet eens werkelijk aanwezig te zijn. De illusie van de illusie is voldoende. Met de bifocale opstelling kan Edvardsen twee kijkhoudingen tegen elkaar uitspelen. Een beschouwende blik en een ervarende, die geen afstand kan nemen, die alles rechtstreeks op zich afgevuurd krijgt. Een deel van de reële ruimte wordt door het televisiescherm ingekaderd, waardoor de rest van de zaal aan belang lijkt in te moeten. Zo transformeert Edvardsen de monotone geritmeerde repetitieruimte in een hiërarchisch georganiseerde theaterzaal. De cadrage van het beeld indiceert wat waard is gezien te worden en geeft aanwijzingen vanuit welk standpunt de voorstelling bekeken moet worden. In die optiek laat het televisietoestel Edvardsen toe om eender welke ruimte te theatraliseren.

Stap voor stap geeft ze de geheimen van de ruimte prijs – een muur achter een luik, een gang achter een deur, een raam achter een gordijn, een balkon achter een venster. Ze wekt nieuwsgierigheid door de alledaagsheid af te remmen en de *genus loci* te ontbloten: niet ineens met een *full monty* maar wel doorheen de spanning van een erotische striptease. Het is